

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή μάς διηγείται δυο θαύματα του Κυρίου: Την θεραπεία μιας άρρωστης γυναίκας και την ανάσταση της κόρης του αρχισυνάγωγου Ιαείρου. Αποδεικνύεται έτσι ότι όχι μόνο ο Χριστός είναι ο γιος του Θεού, αλλά και ότι απείρως αγαπάει τα πλάσματά Του, τους ανθρώπους, τους συντρέχει και τους προστατεύει, αφού άλλωστε εξουσιάζει πάνω στην ασθένεια και τον θάνατο ως αρχηγός της ζωής.

Ο Ιάειρος, που ήταν προϊστάμενος της Συναγωγής, αφήνοντας ντροπές και εγωισμούς στην άκρη, πλησίασε τον νικητή του θανάτου, τον Ιησού Χριστό, και του ζήτησε να θεραπεύσει την ετοιμοθάνατη δωδεκάχρονη μοναχοκόρη του. Τα πλήθη ασφυκτικά, όπως συνήθως, περιέβαλαν τον Ιησού. Το όνομα «Ιάειρος» σημαίνει στα εβραϊκά «ο Θεός εγείρει», και αυτό επισημαίνει επίσης την εμπιστοσύνη που πρέπει να έχουμε προς το Θεό, ο οποίος δεν αφήνει τον άνθρωπο χωρίς ελπίδα. Ενώ βάδιζαν προς την οικία του διοικητή της Συναγωγής, εμφανίστηκε μια γυναίκα που υπέφερε 12 χρόνια από αιμορραγία, και η οποία αν και είχε ξοδέψει όλη της την περιουσία στους γιατρούς, δεν κατάφερε να θεραπευτεί. Αθόρυβα λοιπόν άγγιξε με πίστη την άκρη των ιματίων του Ιησού και αμέσως θεραπεύτηκε. Το γεγονός θέλει να τονίσει έμμεσα ότι δεν είναι οι γιατροί που θεραπεύουν, αλλά ο Θεός είναι που μέσω των ιατρών προσφέρει πάντα τη θεραπεία, αφού, σε τελευταία ανάλυση, ο μοναδικός ιατρός και η πηγή της ζωής παραμένει στους αιώνες των αιώνων ο Ιησούς.

Ο Χριστός, ανάμεσα στο μεγάλο πλήθος, επιμένει σε συζήτηση με τους μαθητές Του ότι κάποιος τον άγγιξε, αφού ένοιωσε τη θαυματουργική του δύναμη να κατευθύνεται προς θεραπεία. Η γυναίκα φοβήθηκε να μιλήσει, γιατί θεωρούσαν τότε οι Ιουδαίοι το αίμα ως ακάθαρμο και απείχαν ακόμη και από τη συναναστροφή με γυναίκες που βρίσκονταν στην κατάσταση αυτή. Ο Κύριος όμως, αντίθετα, επαινεί την γυναίκα για τη πίστη της, την εντάσσει και πάλι στην υγιή κοινωνία και της ξαναδίνει τη χαρά της πίστης και της ψυχοσωματικής θεραπείας. Κατά μια έννοια η αιμορροούσα γυναίκα εκπροσωπεί ολόκληρη την ανθρωπότητα, που ήταν έτοιμη να ξεψυχήσει, και δεν μπόρεσαν να της δώσουν το φιλί της ζωής, ούτε οι αρχαίοι φιλόσοφοι, ούτε οι επιστήμες και τα γράμματα, ούτε οι ψεύτικες θρησκείες των αρχαίων λαών, παρά μόνο ο Ιησούς Χριστός, που γεννήθηκε ως άνθρωπος για την ημών σωτηρία.

Ενώ ακόμη ο Ιησούς μιλούσε με την πρώην αιμορροούσα, απεσταλμένοι από το σπίτι του προέδρου της Συναγωγής, ανήγγειλαν ότι το κορίτσι είχε ήδη πεθάνει και ως εκ τούτου δεν υπήρχε λόγος επιπλέον ενόχλησης του θείου διδασκάλου. Ο κύκλος του Ιουδαίου άρχοντα φαίνεται ότι θεώρησε το θάνατο δυνατότερο ακόμη και του Χριστού, διότι δεν γνώριζαν ότι ήταν όντως Θεάνθρωπος. Όταν όμως ο Χριστός αντιλήφθηκε τα λεγόμενά τους, διαμηνύει προς τον αρχισυνάγωγο «να μην φοβάται, παρά μόνο να πιστεύει». Είναι αλήθεια ότι η δυνατή πίστη προσελκύει τη δύναμη και το έλεος του Θεού και αυτό φαίνεται σε όλη την ιστορία της σωτηρίας. Εξάλλου, η πίστη της αιμορροούσας γυναίκας ήταν εκείνη που λίγο πριν οδήγησε τον Θεό προς θεραπεία της.

Πήρε τότε μαζί του ο Χριστός μόνο τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, τους στύλους της πρώτης Εκκλησίας, και εισέρχεται στην οικία του νεκρού κοριτσιού, όχι γιατί τους ξεχώριζε από τους άλλους αποστόλους, αλλά γιατί εκείνοι έδειχναν μεγαλύτερη προθυμία από τους υπολοίπους. Στην οικία θρήνος πολύς εξελίσσεται, αφού αναχώρησε μια ανθισμένη ύπαρξη από την εδώ ζωή. Όταν είπε στους παρευρισκόμενους ότι δεν χρειάζεται να κλαίνε, γιατί δεν πέθανε το κορίτσι αλλά κοιμάται, τον κορόιδεψαν, και κάποιοι ίσως θεώρησαν ενοχλητικά τα λόγια Του. Οι ίδιοι όμως που περιγελούσαν, κατελήφθησαν από τρόμο και έκσταση όταν είδαν το νεκρό κορίτσι να επανέρχεται στη ζωή, αφού αυτός που της είπε να εγερθεί δεν ήταν άλλος από τον κυρίαρχο της ζωής και του θανάτου. Το περιστατικό κλείνει με την εντολή του Ιησού να της δώσουν κάτι να φάει, ώστε να φανεί πως η επάνοδος της στη ζωή είναι αληθινή, αλλά και με την προσταγή του να μην γίνει γνωστό το θαύμα, αφού θα γινόταν από τους ζηλωτές Ιουδαίους αιτία παρεξήγησης και θεώρησης του Χριστού ως πολιτικο-θρησκευτικού μεσσία, και όχι ως πνευματικού σαγηνευτή των ανθρωπίνων καρδιών, όπως πράγματι ήταν και είναι.

Με τις τρεις νεκραναστάσεις που διασώζονται στα Ευαγγέλια και πραγματοποίησε ο Ιησούς, δηλαδή του Λαζάρου, του γιου της χήρας στην Ναΐν και της κόρης του Ιαείρου, φανερώνεται ως ο αρχηγός της ζωής, προαναγγέλλει τη δική Του ανάσταση εκ νεκρών και προφητεύει τον αφανισμό της εξουσίας του θανάτου κατά τη Δευτέρα Του Παρουσία. Στον νέο κόσμο της χάριτος που εκείνος εγκαινίασε, ο θάνατος δεν έχει θέση, αλλά ακόμη κι αν πεθάνει ο πιστός βιολογικά, ζει κατά Θεόν, το πρόσωπό του δεν χάνεται και θα επανέλθει ψυχοσωματικά στην ύπαρξη κατά το έσχατο σάλπισμα των αγγέλων, μετά το τέλος της ιστορίας. «Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου την καθαίρεσιν, την απαρχήν της αιωνίου βιοτής» ψάλλουμε στην Εκκλησία.

Τέλος, εκπληκτικές δεν είναι μόνο οι σωματικές αναστάσεις που ο Κύριος πραγματοποίησε, αλλά και οι πνευματικές νεκραναστάσεις, που κατά χιλιάδες παρατηρούνται μέσα στους αιώνες. Άνθρωποι δηλαδή, που ενώ ήσαν νεκροί πνευματικά, γνώρισαν το φως του Χριστού, μετανόησαν, αναγεννήθηκαν, άλλαξαν πορεία και έζησαν πλούσια μυστηριακή και κοινωνικά χαρισματική στη συνέχεια ζωή. Σπουδαία τέτοια παραδείγματα, που μάς υποδεικνύουν την ανίκητη δύναμη της Θείας Χάριτος, υπήρξαν στην ιστορία οι μεταστροφές του αποστόλου Παύλου, του ιερού Αυγουστίνου, του φυσικομαθηματικού Πασκάλ, του έξοχου λογοτέχνη Ντοστογιέφσκυ, της πρώην βασίλισσας της μαύρης μαγείας Ντορίν Ιρβίν, και πολλών άλλων, μέσω των οποίων μαθαίνουμε πως η εκκλησιαστική, λειτουργική και ευχαριστιακή συνάντηση με τον Χριστό σώζει, και όχι η ιδιωτική, ορθολογιστική και απλά γνωσιολογική άποψη περί αυτού.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

«Κήρυγμα και Θεολογία», Γεωργίου Πατρώνου, τ. Α΄, Αποστολική Διακονία, Αθ. 2003

«Κυριακοδρόμιο», Άρτος Ζωής, Αθ. 2011

Η ανάσταση της θυγατέρας του Ιαείρου (Λουκά, κεφ. 8΄, 41-56)

Εμφανίσεις: 2358

«Λόγος και Ύπαρξη», Κων/νου Γρηγοριάδη, τ. Α΄, έκδ. Β΄, Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Αθ. 2001

«Ορθόδοξα Μηνύματα», Σταύρου Φωτίου, εκδ. Γρηγόρης, Αθ. 2000

«Τα τέσσερα Ευαγγέλια....», Τιμοθέου Κιλίφη, τ. Α΄, 4η έκδ., Αθ. 1999

«Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο», Ιω. Καραβιδόπουλου, Πουρναράς, Θεσσαλ. 1988